

Az elkészülő vakond

[2012. december]

egy hosszú alagút végére értem
imádkoztam a napfényben
bár nem tudom mi az
de így mondják

ültem a kupacon túráson
magam dolgát már megtettem
egyedül kezdem egyedül végzem
senki nincs aki helyettem
elmondhatná a nem halló
süket füleknek hogy alant
a föld zenéje nélkül soha
soha nem kelne ki a mag

én vak vagyok szemmel nem látó
nélkülem múlnak el a telek
nem nézhetem s így nem veszem észre
a nektek küldött jeleket
de látom mi azokon túl van
azt hol az élet dajkálja magát
s hallom a föld alatti utak
gyönyörködtező dallamát

úgy múlik el mint a szívzörej
nem tudod hol állsz
lehet hogy ez már az előszobája
s azt hallod hogy mi van odaát

rőzsét égetnek s az avaron
fel-felszáll egy sárga levél
kesernyés illata füveknek
azt jelzi hogy jön onon már a tél

nem érzel semmit s nem látsz
pedig harcok dúlnak körülöd

de feletted egy földműves él
ki felszántja lassan a földet

ekéje nem ér le hozzád
segítenél neki nem lehet
a természet néma miszerendje
szabja meg minden lépésedet

fájdalom s kinőtt szerelmek
nem szorítanak már s nagyon
várjátok hogy a tél takarót szőjön
dérből s fagyból az avaron

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Tamás Tímea

Látó Szépirodalmi Folyóirat